

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Roskilde-Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. IV. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm163.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

- 1 vVandret har jeg mellem Kongegrave,
Giennemvandret den forgangne Old;
Sammenbundet har jeg der de Stave,
Som jeg fandt paa Sagas brede Skjold.
Paa de sært høitidelige Stæder
Skjalden gik i sine Præsteklæder,
Med Guds Ord han føied Stav til Stav;
Læsde Messe over Kongegrav.
- 2 viIngen Drot, og ingen Mand paa Jorden
Jeg tilegne tør den Kirkesang,
Uden Dig, Kong Frederik i Norden!
Odelsmanden til den Kildevang;
Thi, Kong Fredrik! det er Dine Frænder,
Fra hvis Grave sig nu Staven vender;
Hvad den ristede i Smil og Graad.
Deres Kaar det var, og Deres Daad.
- 3 Konge! see! jeg stædes for din Throne,
Fløtter frem mit Kvæde, som jeg maa,
Ei det gaaer paa Drapers høie Tone,
Dog, o Drot ! Du Flokken ei forsmaa!
Thi som Eivinds og som Thjodolfs Vise
Saga skal engang dog Flokken prise,
Thi sandfærdig den, paa gammel Sæd,
Viser Vei til Kongers Leiested.
- 4 viiKonge mild! lad det dig ei fortryde!
Skjalden har paa Dine Fædres Grav
Deres Dyd men ogsaa Deres Lyde,
Dristig tegnet med sin Prætestav;
Og naar Skygger vilde ham forfærde,
Tænkt paa Gud og Christian den Fjerde,
Tænkt om Kongen over Daneland:
Han er Søn af Fjerde Christian.
- 5 Ja forvist, Kong Frederik den Sjette!
Sattes du i Fjerde Christjans Sted,
Give Gud! jeg turde Dig forjætte,
Hvad Han lovede Kong Christjans Sæd;
Fredegod og under Blomsterkrone
Fast ved Ham at sidde paa Din Throne,
Og opreise for Hans Navn et Hus,
Høit paa Bjerg, paa Afgudstemplets Grus.
- 6 viiiAk! dertil det synes ei at tegne,
Spiret synker jo i Mandeblood,
Fjendesværd jo blinke allevegne,
Dovre! det jo giælde skal din Rod,
Herrarne vil lokke eller røve
Hellebarden fra den norske Løve,
Unde Dig forvist, Kong Fredegod!
Kun en Stol foruden Ryg og Fod.
- 7 Dog, for Stolen vær kun aldrig bange!
Stoel paa Ham som reiste den i Nord!
Stoel paa Ham, som hjalp saamange Gange
Dine Fædre ved sit Almagts Ord!
Fast ved Ham, og ei ved Dine Hære
Skal den staa, og vidne, Gud til Ære:
"Stærk er Herren, og Hans Miskundhed
Sig forherliger i tolvte Led".
- 8 iXJa, o Konge! kom ihu Din Navne:
Frederik, den Fjerde Christjans Søn!
Kom hans Skib dog ei til Godehavne,
Trods hver Læk og Stormens hule Drøn?

“Herren sørger” var hans Svar til Dragen,
Herren sørged for at *Trøndelagen*,
Meer i Slægt med Dovre end med Kiøl,
Blev hos Fredrik med Halei og Døl.

- 9 Ja, o Konge! lad kun Herren sørge!
Slaa til Ham kun trøstig al Din Liid!
Tidender Man *da* fra Dig skal spørge,
Store, som fra gamle Fredriks Tid,
Da jeg tør i Herrens Navn Dig borge
For Din Dannemark og for Dit Norge;
Ja for Skaane, Halland, Bahuslehn,
Brudte Stykker af Din Mark og Steen.
- 10 xJa, o Konge! Meer end Magt og Vælde
Himlens Gud Dig gav til Arvelehn:
Du opreise skal paa Christjansfjelde
Herrens Huus alt som en Fredrikssteen;
Kongen, som til Himmeltemplets Ære,
Kirken høit paa Hænder monne bære,
Det er Dig, ja Dig, Kong Fredegod!
Rosenshud af Fjerde Christjans Rod.
- 11 Ja, Dit Spiir skal grønnes som en Palme,
Skyde Blomster som en Aaronstav;
Hamres skal til Dig af ædle Malme
Hæderskronen, som den Rige gav
Til den Drot, der vilde trøstig byde
Rosenbækken som en Laug at flyde,
Luttrende, og kvægende derhos,
Over Stub og Lyng og Klippemos.
- 12 xI Saa, Hilsæl! Kong Frederik den Sjette!
Sat af Gud i Fjerde Christjans Stæd!
Gud skee Lov! at jeg tør Dig forjætte,
Hvad Han lovede Kong Christjans Sæd;
Fredegod, og under Blomsterkrone,
Fast ved Ham, at klæde Nordens Throne,
Og opreise for Hans Navn et Huus
Høit paa Bjerg, paa Afgudstemplets Grus!
- 13 Kast da kun, o Drot! paa Gud al Sorgen!
Han har sagt, Han sørge vil for Dig.
Kom ihu, at det er Jul i Morgen!
Sødt da toner det fra Himmerig,
Ja til Hyrderne et Englekvæde
Toner sødt om Frelse, Fred og Glæde.
Gak med Hyrderne til Bethlehem!
Glad da hjem Du vist skal gaae med dem.
- 14 xII Lad da kun den Løve og de Ørne
Have Mod paa Danmarks Hjerteblod!
Vinden snart skal fra et andet Hjørne
Vifte saa, at de faae Bod for Mod,
Naar for Løven paa sin Ørnevinge,
Elveløven maa sig selv forspringe;
Og naar Ørnen med sin Løvetand
Flækker Ørnene, som Kiølen Vand.
- 15 Dog, o Konge! til Dig taler Præsten,
Ikke sine men sin Herres Ord:
Frelsen ei fra Østen eller Vesten
Vente Du, og ei fra Syd og Nord!
Støt alene Dig ved Bibelstaven!
Hold den trøstig over Trøndelaven!
Giv ei Hunde Helligdommen fiin!
Kast ei Perlerne for Skovens Sviin!

xiii Dagen hælder nu, og Timen skrider,
16 Fra Din Hald jeg gaaer til Juleleeg,
Det skal skues i de sidste Tider,
Om med Løgn jeg Dannerkongen sveeg.
Jeg har sjunget hvad jeg aldrig vidste,
Men jeg saae og Staven maatte riste,
Bævende frembærer jeg min Sang,
Men det leger i mig ved dens Klang.

17 O! foragt ei denne sære Stemme!
Det er underligt at være Skjald,
Røsterne fra Oven vi fornemme
I det hemmelige Tonefald,
Hvad vi sige, selv vi ikke vide,
Men o vee den Skjald som vilde stride!
Herren selv maa sine Ord forstaa,
Han har skabt, hvad Skjaldeøiet saae.

18 xivGak, o Drot! til dine Fædres Grave!
Følg min Sang til Rosens Kildevang!
Sødt det aander i den Kirkehave;
Du i Aanden skal forstaa min Sang;
Salvet skal Du under Chorets Bue
Herrens Lignelse og Syner skue;
Til Kong Christian den Fjerdes Aand
Din skal knyttes med et evigt Baand.

allerunderdanigst

N. F. S. Grundtvig,

Capellan.

Juleaften 1813.